

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historia Missionis Anglicanæ Societatis Iesv

More, Henry

Avdomari, 1660

Recusat fugam, n. 38.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38320

Hispali, & Audomari; egisse gratias Regi Catholico pro insigni sua benevolentia & liberalitate; tulisse literas ad Gubernatorem Belgij & ad Secretarium in beneficium Seminarij; omnem meam actionem spectasse bonum aliorum, nullius optasse incommodum, hæc summa est eorum quæ præfidi & Topliffi rogantibus dedi scripta, & manu propriâ signatâ. Percontati sunt inter cætera, si forte Papa bellum Angliæ inferret, quid essem facturus? Respondi captivum me consilium ex tempore. Hæc, & eiusmodi de quibus postea: *Iesus sit tecum semper: Oremus pro inuicem.*)

XX XVIII. Erant eò loci Catholici quidam qui facilem *Henrico* parandæ fugæ copiam pollicebantur, si modò ipse veller, idque per clandestinas literas nuntiant, rogantque vehementer uti velit experiri. Ille principio horrescere timore interuertiendi Martyrij quod propè iam in manibus esset, eoque consilium aspernari. Mox, nè plus æquo pertinax videri posset, aut suæ addictus sententiæ, è velligio nuncium cum acceptis literis destinat ad *Richardum Holtbeyum* eiusque arbitrio se permittit, certus propositi sui, nisi missa è Cælo vox ipso interprete iubeat pedem efferre; illud usurpans identidem *Ecce me Domine: fiat voluntas tua. Richardus* tantæ deliberationis festinatione percussus, consulto tamen breui precatone Deo, censuit fugæ consilio prorsus abstinendum; Quod claræ virtutis id esset, & meriti singularis: Videri autem posse non nemini fugam defectionem à Domino atque à corona Martyrij, quæ oues in exitium deducat Pastoris exemplo ad mortem pulcherrima in causa obeundam formidolosi: Præterea, ut providentissimè parata sint omnia, anceps tamen esse profugium; & si retrahi contingeret, augeri probum; demum, ut euaseris ad latebram, Hæreticis certè præberi antiam dirioris instituendæ in omnes toto Regno Catholicos inuestigationis, quæ compluribus fortè deprehensis per animi infirmitatem exitio sit. Itaque fugam nulla ratione tentandam videri. His acceptis, respondet per Epistolam *Henricus* in hanc sententiam.

"Accepi literas, & cōsilium, velut à Deo Domino nostro profectum, libentissimè amplector; eodem me rationes haud dissimiles impulerant: Sed quò alijs facerem satis placuit arbitrio tuo deferre deliberationem, cum spiritum Societatis huiusmodi in consultationibus non ignorem, cui me studeo conformare etiam in manifestis dum valeo. Scio Sancto Petro Angelum opitulatum esse ut è custodia euaderet; est id delatum dignitati Pastoris vniuersalis Ecclesiæ; decreueratque Dñs ut prius Romam peteret, & ibi sedem collocaret: Quæ longe à me absunt omnia, adeoque hic mihi Carcer Roma est, & meum *Domine quo vadis?* Vbi Sancto Petro altera deliberatio ipso Christi Domini nostri ore explicata est, adesse videlicet tempus iam non fugiendi, sed moriendi. Et verò, ut quod res est dicam, non video, (quamvis abesset æterni præmij spes quo tendimus) quæ possem vnquam alibi vtilius impendi, cum hic abundè suppetat efficacium modorum id præ me ferendi quod sum: adeoque nisi vox mihi de Cælo elarè intonet contrarium (hoc

1595.

(hoc est, Verbum Christi per Sanctam obedientiam) non me hinc mouebo, sed vsque dicam, *Ecce me, fiat voluntas tua*. Gratias reddo Iesu Christo Domino nostro, à cuius liberalissima manu multo quàm promereor amplius cōsolationis accipio; neque me animus deficit, neque fiducia in grandi hoc Saluatore in quo omnia possum; Et quia iussu Præsidis quina mihi papyri folia data sunt, quibus fidei meæ argumenta inscribam, in his iam breuior sum, atque deinceps tecum & cum alijs futurus sum. Si vixero, scribam volente Deo iterum de omnibus; sin moriendum sit, supplebit Deus omnia melius: Ego autem ero in pace: *Iesus sit tecum*: Oremus pro inuicem.

Ducitur
Londinum
& torque-
tur.

XXXIX. Lucubrationibus hæc, & frequente cum Ministris congressu, accedebat indies *Henrico* apud plerisque auctoritas, & prudentiæ, doctrinæ, innocentia existimatio, quam Topliffius & Præles vt extinguere, nouis cum fatigare, & inuoluere interrogationibus occuparunt. At cum se operam perde de conspicerent, Londinum accersiri curarunt. Debebat nimirum *Henrico* constantia experiundæ fortius certamen, quod ab iplo itineris exordio ingressus est: Datâ enim curâ Topliffio sanctum hominem deducendi, is pro ingenio suo barbaro & crudeli, toto octogenum milliarium itinere non alio tractauit ritu quàm si fuisset de prodicione, læsæque Majestatis crimine conuictus: testesque subornauit qui necem Reginae eo auctore paratam fuisse dictitarent: Qui altus tam sæpe in Sacerdotes tentatus est, vt ipsâ suâ frequentia viluerit, & inter accusationis in *Henricum* capita illud recensere sint veriti. Londinum vt appulit, in Arcem coniectus est, tanta rerum omnium cum penuria, vt neque stratum, neque integumentum, neque quidquam ad arcendum frigus asperimum daretur (erat enim mensis Februarius) neque ad famem leniendam cibus; quæ exaggerata inclementia Præfectum Arcis miseratione commouit vt straminis pauxillum ad nocturnæ quietis fomentum iuberet inferri, & conquisitos *Henrici* necessarios monuerit miserandæ conditionis; At tanta fuit Topliffi atrocitas vt non solum viam omnem intercluserit succurendi, sed quaterdecies accerbissimè tortum sibi ipsi reddiderit inutilem. Quoniam verò sicut totus orbis sapienti patria est, ita omnis locus animo Religioso cælum est, quo potuit vel carbonis vel calcis stylo *Henricus* descripsit in pariete confestim nomina nouem ordinum Angelorum; & supernè nomina Sacratissima *Iesu* & *Mariæ*, in supremo vero loco nomen Dei, literis Græcis, Latinis, & Hebræis; sub quibus omnibus suum addens, & quid sibi ijs in latebris agendum esset, & pro quo patiendum indicauit. In his vero abiit annus integer; cum qui Reginae erant à consilijs pertæsi decreti quo *Henricum* ad se vocarant, vnde nihil præter eius gloriam & existimationem, suam vero ipsorum confusionem collegissent, amandandum rursus Eboracum censuere, vt in quo causam necis nullam reperissent, si ab alijs necaretur, in medio ipsis esset. Quò verò ad metam propius, eò ad patiendum constantius se admouebat *Henricus*, neque voluntate sua remittendum quidquam censuit de vitæ asperitate quam aduersariorum atrocitas ei imposuerat dum Londini teneretur. Itinere toto ad somnum humi procubuit, &

Remittitur
Eboracum
& damna-
tur.